

и родолюбивъ старецъ, както го прѣдставяшъ, той ще ти прости. И азъ вѣрвамъ, че по-лесно ще му бжде да прѣжали лиричѣ си, когато ти изгуби, отколкото сега, кога дрънкатъ въ ковчега му.

Викентий се замисли дълбоко. Той цѣлъ бѣше подъ впечатлението на Огняновитѣ слова. Той виждаше добръ, че нѣма да наддѣлѣе въ тая неравна борба.

— Рѣшавашъ ли, отче Викентие?

— Но мъчно нѣщо, бе брате, каза дяконътъ почти плачевно.

— Като се рѣшишъ лесно е.

— Но азъ не съмъ кралъ!

— И азъ не бѣхъ убивахъ. Но когато станъ нужда убихъ двама души, като двѣ мишки. И забѣлѣжи, че азъ имахъ два въоръжени звѣра прѣдъ себе си.

— Имено, твоето е било по-лесно: ти си ималъ два звѣра прѣдъ себе си, а азъ имамъ единъ благодѣтель, единъ беззащитенъ старецъ, който ми се довърва, като на себе си.

— Та и ти нѣма да го закачишъ съ прѣстъ. Рѣшавай дор' е врѣме. „Врѣме иде, врѣме бѣжи, вѣкове сж кридати“, казва Раковски. На, земи примѣръ Раковски: той обра Киприановския мѣнастиръ, дѣто гостуваше, за да устрои легионътъ... Имай куражъ, Викентие. Огняновъ нѣма да ти съвѣтѣва подлости.

— Охъ, чакай да се съвземж! каза Викентий и си подирѣ главата съ рѣцѣ. Огняновъ мълчаливо го поглеждаше. Борбата у Викентия не бѣше дълга. Той издигна главата си и каза:

— Щж идж! и испъшка.

— Отъ дѣ ще влѣзешъ?

— Прѣзъ вратата, разбира се.

— Какъ, отецъ Иеротей оставя отключено?

— Не, но моя ключъ става на вратата му. Случайно узнахъ това: азъ му ъ отворихъ, когато си бѣше изгубилъ своя.